

PODRAVSKI SELJAK

*L*ažaril mu se obraz kak zbuđeni den kojega rađa sončece. Pred nim je negva Podravina - zemla mira. Gizdavo mašera onemi istemi polskemi stezami i poti, kak so si negvi, prijē nega i nuz nega. Smeje mu se sakoj cvet, list, trava, trn i grm. Skriva ga sakoja senka, bela megla, motna Drava, bilogorska klet, kostanj i loza. Greje ga sončece, obletavajo ftiči, napeto sluša podravske zvonike. Kušujo ga sinokoše, potoki, mekote, pesaži, doli - Panonska ravnica. Jer, on je samo te, Podravec, koj se to gledi, čuje i vidi! Žulnate roke, grbava pleča, zbrazdano čelo, okruneno delo - plodi i lubav. Tu, na svojem, vu svojem povese-
nom graničnom hrvackom tlu!
Kuliko pot zesmejavan, zvaran, ponižavan, napadan? Kuliko pot nepravdo trpel, v pesku se vrtel, terete znosil, žoč svojo popil? Strošen z delom jak z verom, občūval grudo čez poveseo čudo!
Tak je on vu svojem življenju najadał na sakakva skušenja. Veruval je vu ono kaj je ležalo v negve duše, kaj je bilo jakše od sega varanja, od sega plačkanja, to mu je davalo snago za opstanek. Ta čežna za pravicom ostala je šnim na selu svezana još od Matije Gupca selačkoga revolucionara leta 1573.
I sad, v zime, dok seljaku brazda spi, on skupla snago za novo proletno delo. On računa gde i kak bi jeftineše prešel, nabavil vraštvo za betežnoga grunta. On i denes vu svoje domaje kriči, išče svoje pravice, kak bi jenpot i negvo delo priznato bilo. O, te poštene seljačke roke, prepletene čez sakakve toke, zeprane čez motne vode.
Ima još nekaj kaj leži vu tem dušam, nekaj jakoga, skritoga kaj žekla sakojega težaka i kaj mu daje svetlo zrcalce. To je dodir seljaka i zemlje. On vu svojem gruntu gledi sebe branitela, svoje življenje i smirenje. On oseča da ga zemla štuje, rani, daje, prima i čuva. On sluša kucanje nejnoga srca, trpi straja za njom, ima jo preveč rad, morti više nego ženo si i deco.
Podravska je zemla v žule obdelana, v srca zajeklana, v krve napojena, v znoju nakvašena, v soncu skušuvana. I takva, z našem seljakom, nek ostane - ZANA VEK!